

[Sigsgaard.]

veje, om man ikke skal lade eleverne selv, selvfølgelig i samråd med lærere og forældre, men i sidste instans selv, afgøre, om de vil i realafdelingen. Det system tror jeg i det mindste er bedre end det nuværende, og det kan bruges, indtil realafdelingen bliver afskaffet. Det ske snart!

Mens vi taler om eleverne, havde vi for nylig en diskussion om elevdemokrati. Da foreslog jeg på VS' vegne bl. a. fri organisationsret for eleverne og større selvstændighed for den enkelte skole og dens lærere og elever, og der var en række andre forslag. Hele folketinget stemte vore forslag ned. Den socialdemokratiske ordfører sagde det efterhånden sædvanlige, at han var enig i principerne, men at forslagene hørte hjemme under behandlingen af folkeskoleloven, og så stemte socialdemokraterne altså også imod med den motivering. Nu er det altså folkeskoleloven, vi behandler. Hvis socialdemokratiet mener noget med de smukke ord om demokrati — og der faldt en bemærkning fra den socialdemokratiske ordfører om det spørgsmål her i dag — så er det nu, der skal handles. Jeg forstod på SF's ordfører, at hun gerne så noget gjort ved det spørgsmål, og derfor er der vel rimelig grund til at vente, at man ikke denne gang kommer fra undervisningsudvalget med et lovforslag, hvor man slet ikke har behandlet det spørgsmål.

På ét punkt er jeg helt uenig i lovforslaget. Dets tendens til, at det, jeg vil kalde tingsfagene, placeres sent i skoleforløbet, er helt gal. Biologi, husgerning, sløjd, naturlære er tingsfag, det er fag, hvor man i hvert fald bør have meget at gøre, arbejde meget med konkrete ting og ud fra arbejdet med disse ting lære, og netop emner fra de fag er de 7—10-årige meget interesserede i. I dag sidder de efter min mening for meget på deres bagdel og lytter. De har meget mere ud af at dissékere en fisk, lave et franskbrød, bygge en legetøjsbil eller skille en radio ad. Det lærer dem meget mere end al den snak, som de ellers fyldes med. Her er jeg altså uenig i lovforslagets tendens, hvor man lige-

som skubber en række af de fag, som jeg kalder tingsfag, ud til et senere tidspunkt i skoleforløbet. Og hvad bliver det, for at nævne et detailspørgsmål, egentlig til med matematikken i de små klasser? Her har man jo indhøstet mange erfaringer i de senere år.

Ministeren tænker sig elevråds- og lærerrådsarbejdet henlagt til lørdagen. Jeg er enig i, at skolerne skal være åbne om lørdagen, men jeg må advare meget imod, at rådsarbejdet henlægges til disse lørdage. Hvis ministeren er positiv, hvis folketinget er positivt over for skoledemokrati og rådsarbejde, så arbejder man for, at det kan udfolde sig inden for de 5 skoledages normale arbejdstid. Det er meget vigtigt det punkt her.

Der er fremskridt i lovforslaget, men der er også fejl og mangler. Miseren består nok i, at der mangler en målanalyse, og der mangler ét revideret syn på folkeskolen, der kunne gøre den til en eksperimenterende, en levende og en udviklende skole. Hvis man vil nå lidt i den retning, så prøver man på i udvalget at bygge nogle ventiler ind i loven, der giver muligheder for de skolevæsenere og for de skoler og de lærere og de elever, der gerne vil eksperimentere, der gerne vil prøve noget nyt.

Hanne Reintoft: I ministerens skriftlige fremsættelse af lovforslaget bemærkes det meget rigtigt, at ud over en lang række ændringer af mere teknisk karakter, er forslagene om en 5 dages uge og fastsættelse af undervisningsdagene til 200 de mest væsentlige.

Vi kan tilslutte os en generel nedsættelse af børnenes arbejdstid i skolen, men må beklage, at der ikke samtidig i højere grad fremsættes forslag til forbedring af undervisningens tilrettelæggelse og indhold, som også andre har været inde på. Derfor er vi heller ikke tilfreds med, at undervisningspligten først udvides til 9 år i årene 1972-74, som det blev vedtaget i maj 1969; vi ønsker undervisningspligten forlænget til 12 år, og